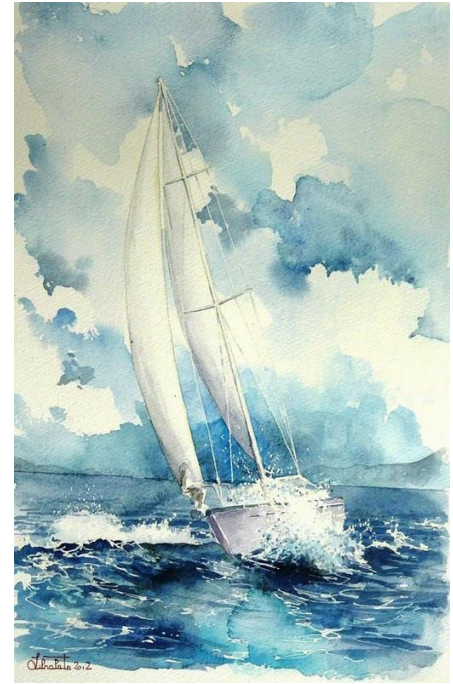

Hercegi hangulat (1. hangulatkeltő)

Valahol Erion mellett a tengeren, 2 hónappal az ünnep előtt

Őszinte örömet érzett, a szabadság örömét, ahogy csodás időben lehetett kint a Godorai Öböl vizén. Bár másoknak ez szélcsendet és napfényt jelentett volna, neki a vad szelet és a felkorbácsolt hullámokat a piszkosszürke felhőkkel borult ég alatt. Kecses kis hajóját röptette előre a dagadó vitorla, ahogy egyre merészebb íveket húzott vele a mind feljebb tornyosuló hullámokon. Hófehér haját tépte a szél, nap barnította arcára sós vízpermet csapódott, de vigyorogva rántotta újabb irányba a köteleken és csigákon keresztül a vitorlát. Itt kint mondhatni egyedül lehetett, a testőrök háromárbocosát már messze a látóhatáron hagyta. Kijárt neki némi egyedüllét a kastély fojtogató levegője, az intrikák és az etikett kiszámított mozdulatai után, melyeket ki nem állhatott mióta visszatért.

“Hercegeként megtehetem! Lyr Da Viniel-nél, ki negyedik ezen a néven, e tájon nincs hatalmasabb úr!”

Egy perccel később rájött mennyire elhamarkodott és merész gondolat volt ez, mikor egy árboc fölé érő víztorony játékszerként gyűrte hajóstul a víz alá. A sötét víztömeg hideg ölelésében, a levegő fojtogató hiányától pánikolva csak egy gondolat sikoltott elméjében: *“Hol késik a teleport?!”* Majd minden elsötétült...

A következő, amire eszmélt már a mindent betöltő fehérség volt, ami pillanatok alatt felhők szürkéjévé fakult, ahogy szeme hozzászakadt a hirtelen váltáshoz. Ezután a vad köhögés következett, amivel megszabadulni igyekezett a tüdejébe jutott tengervíztől, és közelebről megismerkedhetett a hajópadló ezerszer súrolt barna fájával, miután munkától kemény kezek az oldalára fordították.

- Kehegje csak fel jó uram, azt’ mindjárt jobb lesz! Addigra a kapitány is meggyün. - hallotta a jó tanácsot egy grogtól megöblösödött hangon.

Pár perc nyomorúság után már szabadabban lélegzett és egy kis méltóságot is magára tudott erőltetni mielőtt körülnézett. Egy tucat matróz állta körbe szuroktól és zsirtól foltos ruhában, nap cserzette bőrrel, kíváncsi tekintettel. Egyikük, egy busafejű, munkában megőszült tengeri medve pokróccal lépett közelebb hozzá:

- Teríjje csak magára nehogy meghűjjön!
- Hogy...? - tette fel az erőtlen kérdést Erion ura.
- Messzirő láttuk má a vad száguldását, no meg a végin azt a batár nagy hullámot. Nem hittük, hogy élőt kapunk ki a vízből, de Béka hajthatatlan vót. - mutatott egy nyúlánk társára, aki esetlenül vigyorgott. - Kötelet kötött a derekára oszt má ugrott is át a palánkon. A nagyságos uram az életit köszönheti neki és Antohnak, ha szabad ezt mondanom.

Közben előkerült a kapitány is, aki parancsoláshoz szokott hangon osztotta ki a jelenlévőket:

- Elfelé előlem és a sérült mellől nyomorult banda! Hadd lássam és kaphasson egy kis levegőt! – pillanatok alatt széjlebb rebtent a társaság, hogy utat adjon neki. – Örömmel látom nagyságos uram, hogy ép bőrrel megúsza. Jómagam... – kezdte volna egy biccentéssel, de vagy az arc felismerése vagy a hercegi címer alatt közeledő háromárbocos rögtön térdre kényszerítette. – Fenséges uram bocsásson meg a tiszteletlenségért. – esetlenül követték az emberei is.
- Hagyja csak kapitány! – állt fel egy mosoly kíséretében a Herceg. – Az életemmel tartozom Önöknek és ez nagy szó. Ma úgy érzem másodszor születtem meg, és ezt méltóképpen meg is fogom ünnepelni. Ne feledje, a Herceg hálája végtelen! – lassan hátra nézett a megkésve érkező testőri hajóra és csak gondolatban tette hozzá: *“és a haragja is!”*

...

Erion, Rattikani fogadója, egy héttel az ünnep előtt

- Üdvözlét cimborák! Csupán ennyien? – lépett oda Tony a számukra fenntartott asztalhoz. Érkezését nem fogadta üdvívalgás. Az éppen italát fogyasztó Elmer gróf és a Gomperez fivérek összehúzott szemmel méregették.
- Rád éppen nem számítottunk... nem tudjuk épp ildomos-e veled mutatkozni a múltkori fiaskó után. Az egyetlen szerencséd, hogy akkor nem voltál a hajón, de az eset árnyéka így is rád vetül. – jött az első hozzászólás Aribertótól.
- Az újonc testőrkapitánynak és az udvari varázsló tanítványának nem volt ilyen szerencséje. – kontrázott rá Alberto.
- Őket se látjuk már többet... – zárta a témát Elmer, az udvari ork.
- Rendben persze, de a Herceg most vidám a készülődő ünnep miatt! Meg akarja mutatni nagylelkűségét a népek... – kezdett bele Talerton, a Tony-nak becézett hercegi problémamegoldó, de félbe szakították.
- Pont ezért kell mindennek klappolnia. Ezért nincsenek itt a többiek, mindenki a dolga után van. Fiametta a díszítést intézi és virágesőről hadovált. Boriána pedig a Rotundába szervezi az éppen aktuális főszencációját a lakoma műsoraként. Formabontó új darabról beszélt. *“Szerelem, vér és tüzes kék szemek!”* – próbálta a végén parodizálni az első szobalányt a pohárnok.
- Ti mégis itt ültök! – fakadt ki Tony.
- Mi kérem, kész vagyunk mindennel! – tárta szét a kezeit mosolyogva a hercegi étékkóstoló. – Elmer már szétküldött minden meghívót. – a gróf csak villantott egy agyaras mosolyt két korty között. – Alberto már rég tartalékol pár különlegességet egy ilyen lakomára és megmozgatta a kapcsolatait annak érdekében is, hogy a csőcselék se fusson ki vedelni valóból. – a pohárnok diadalittas mosolya minden szónál többet mondott. – Jómagam pedig megnyertem a lakomára Erion, és így a világ legegzetikusabb séfjé! – csapta össze a tenyerét Ariberto. – Viszont Neked, kedves barátom, a legkevésbé sincs lehetőséged üldögni!
- Már miért ne lenne? – értetlenkedett a megszólított.
- Az ünnepség fénypontja egy gladiátorviadal, nemde? – vette át ismét a szót a másik gorviki. – Nagy csapatmeccs, tengeri csata, rengeteg fogadás és az egyik csapat a nép és a Herceg kedvence. Ugyan mi mehet félre? – kis hatásszünet után folytatta. – Bár sajnos tudjuk, kit venne elő az urunk egy újabb hibáért, ha a küzdelem tisztessége megkérdőjeleződne vagy valami körülötte botrányba fulladna...
- Most, hogy mondod, tényleg lenne pár sürgős köröm. Utána még koccintunk! – ezzel a végszóval intett és már útjára is eredt a hercegi problémamegoldó.
- Csak szaporán! – szólt utána kacagva Ariberto és kacagásban tört ki az egész asztaltársaság.

Túl hosszú út (2. hangulatkelető)

Az északi városállamok káoszában, egy hétre Eriontól és az ünneptől

A kocsiszínben olajlámpák imbolygó fényében figyelte, ahogy sürgő kezek, a fogadós fiai, helyére teszik kevés csomagjukat a felkészített kocsira. Magában számba vette a tartalmukat, ahogy a két zsák és három utazóláda egymás után felkerült a járműre. Egy hangosabb koccanást követően ingerülten szólt oda a pakolóknak:

- Óvatosabban, ha kérhetem! Mit nem értettek abból, hogy törékeny!
- Elnézést! Értettük jó uram! – jött a serkenő bajszok alatt eldünnyögött monoton válasz.

Újabb nevesincs porfészek és pár napos kényelmetlen zötykölődés a következő kapuval rendelkező önjelölt hercegségig. – gondolta magában Gel'z és kényszer cselekedetként megtörölgette homlokát a bársonnyal szegett mellényéből előkotort hímzett zsebkendővel, melynek fehér vásznán az on-Barev ház zöld szalamandrája izzadt hasonlóképpen.

Morogva indult vissza a fogadó fő épületébe és út közben ismét a bensőjét mardosó komor gondolatok szegődtek társául. *“Szerényen élj, de gazdagon!”* – mondogatta mindig a nagyapja intelemként. Mekkora ökör volt, hogy nem hallgatott a családi igazságra és a nemesi cím ígéretéért ritkán látott csodákat tett a hercegi udvarokban... most meg kutyabőrrel ugyan, de itt remeghet az életéért és a család jövőjéért. Az egyik fogadott testőre néma biccentéssel jelezte az ajtóban, hogy a csomagok nem maradnak figyelem nélkül. Egy volt a három közül, képzett harcos és világjárt ember mindahány, drága aranyakon szerzett biztonság.

Elkél a jelenlétük, Riegoy-tól idáig nem volt veszélytelen az út, főleg, ha az ember a *Barrakudák* visszautasíthatatlan ajánlatát mégsem fogadta el. Mindent megtettek a baj elkerülésére, ezért is volt az elmúlt hetek vesszőfutása kaputól kapuig, hogy biztosan nyomukat veszítsék. Ismét megtörölte az arcát egy nagy sóhaj kíséretében.

Nem tudja mi lett volna, ha a kedves kis unokahúga, aki elvileg tanulmányait töltötte a Városok Városában, nem állít be az ajánlattal. Mennyit változott! Viszont az időzítés tökéletes volt, Ő pedig megragadta az alkalmat. A családja életét a saját kezében akarta tudni, de azt, ami múltjukat és a jövőjüket jelentette Lishiával küldte el és csak remélhette, hogy jól döntött.

Még pár nap, még pár ugrás és Erionban kiderül...

A Godorai Öböl felé, egy hétre Eriontól és az ünneptől

A hajó lágyan ringatózott a csillagokkal teli égbolt alatt, ahogy átvágott a fedélzeten. Hiányzott a hullámok monoton, nyugtató zaja, nélküle úgy tűnt hangosan döndül minden egyes lépése a hajópadlón. A *Csalfa Szerető*, a kecses északi karavel, szélcsendben sodródott a tengeri áramlatokkal, idáig vezető útjának kevés hasonlóan békés szakasza volt.

Nehogy vihar előtti csend legyen! – gondolta a hajó fiatal bérője. Nem tudott aludni, túl sok minden járt a fejében és túl közel volt már az érkezés pillanata, szüksége volt a hűvös tengeri levegőre. Az orrban lévő kabinjából a fedélközbe vezető lépcsőig tartó útján senki nem zavarta meg, csak a tathoz közelebb lévő árboc tövében kártyázott

lármásan a legénység pár tagja egy viharlámpa fényénél, hangos köszöntéssel és bambuló tekintetekkel jutalmazva jelenlétét a fedélzeten. Vegyes egy társaság volt ezt meg kell hagyni, volt köztük dzsad, toroni, erv és még félelf is. Nevezhette őket az ember kalandozóknak vagy bérelhető kalózoknak egyre megy, de Riegoy-tól idáig becsülettel elhozták a hosszú úton, vérüket hullatták érte, ha kellett. Tett is azért, hogy így legyen, az álmok csodás síkján mindannyiuknak kereste a kegyét. Könnyű álmot hozott, nyomasztó múltbeli gócot oldott fel és elszórakozott a tisztai karral, ha úgy tartotta kedve. Eközben pedig igyekezett minél többet megtudni róluk. Egy valamire viszont nagyon figyelt: lássák álmaikban és lehetőleg pozitív színben. Mert hiába a szerződés és a sok arany, másképp is biztosítani szeretne volna a lojalitásukat. Persze ébredés után nem sokra emlékeztek, csak az érzetek és érzelmek nyoma maradt meg bennük.

A hajó felénél, a fedélközbe vezető lépcsőnél megállt, szemét lehunyva, kezeit a korláton fektetve adta át magát a nyugalomnak és a hűs tengeri levegőnek, ahogy egy-egy apró szellő borzolta hófehér haját. A család jövője és a hit sorsa is tőle függött, a kicsi problémás Lishiától, akit az *on-Barev ház* olyan messzire küldött tanulni ahol talán már nem okozhat gondot... Nézték is mikor újra megjelent a családi fészek ajtajában.

Sóhajtott egy nagyot, ami majdnem sikoltásba csapott át, ahogy ráköszöntek:

- Szép estét *seussa!* – az elkövető a hajó kapitánya volt, akit a többiek csak Koloncnak szólítottak. A nagydarab, keménykezű asziszról először azt gondolta, hogy gúnyból nevezik így, de később egy vacsoránál megosztotta vele a névhez tartozó történetet, mely alapján az inkább a vasakaratot és izmokat dicséri, elvégre kevesen szabadulnak abból a helyzetből, ha haragosai egy súlyos kolonccal a lábán a tengerbe vetik. A

sokat látott barna szemek most rá bámultak, szerencsére barátságosan. Máig kísértette az érzés mikor ugyan ez a tekintet dühvel telve villant rá... Jobb ennek az embernek a békésebb oldalával találkozni, ezért is használta fel sérült emberéért az egyik féltve őrzött gyógyitalát, ellenszolgáltatás nélkül. Nem volt benne biztos, hogy helyre tudta volna hozni a helyzetet, ha a pap aznap meghal...

- Sz-szép estét kapitány uram!
- Tán gondja akadt az alvással?
- Nehezen jön álom a szememre most, hogy már csak napokra vagyunk Eriontól...
- Nincs ok az aggodalomra, *seussa!* Ez utunk egyik legbékésebb része lesz.
- Ha maga mondja...
- Kérem, fogadja el ezt a köpenyt, hűvös az este itt a fedélzeten. – mondta majd gyengéden a vállára terítette a vastag ruhadarabot, valószínűleg az egyik jobb minőségűt a sajátjai közül.
- Milyen kedves...
- Szóra sem érdemes! Plusz küldetek fel konyakot, egy ujjnyi segít majd az alvás gondjában is. Orvosság, kapitányi ajánlással! – majd megtoldotta egy kacsintással a mondat végét.
- Úgy érzem nem is tudnám visszautasítani. Köszönöm a figyelmességet!
- Addig is nyugodt álmokat Lishia úrnő! – zárta le a beszélgetést a torzonborz aszisz.
- Magának is kapitány. – köszönt el a nő és azon morfondírozott, hogy lehet túlzásokba esett a legénységet illetően...

...

Ez a Lishia egy földre szállt tünemény! – gondolta Kolonc, ahogy a kecsesen sétáló nő után bámult, akire túl nagy volt a köpenye. Munkaadójuk személye mindig is érdekelte, mert meg szeretne volna érteni, hogy miért vállalt ekkora utat a tengeren, a térkapu hálózat helyett. Bár a vízen jobban el lehetett tűnni a szemek elől, még ha sokkal veszélyesebb is. Lishia az *on-Barev ház* megbízásával a kezében érkezett, ami tartalmazta a pontos utasításokat, bepakoltatott egy fél nemesi háztartást, amit az útra elegendő aranyakkal fejt meg. A fizetség busásnak ígérkezett még a sietős indulással is, és a megbízás igen jól jött a *Csalfa Szerető* legénységének. Többször megjárták már a kért utat és a visszaúttal együtt közel hat hónapra eltűnni Riegoyból pont kapóra jött egy-két kisebb nézeteltérés miatt. Érezhető volt, hogy a gyönyörű hölgynek szintén sietős, mi több menekül valami elől, de akkor ez nem érdekelte.

Jó döntés volt? Megérte-e? Utólag már nem volt annyira biztos benne.

Persze a szokásos veszélyek egy része megtalálta a hajót, ami nem érte őket váratlanul. Vihar esetén tapasztalatukra és az égiek, főleg a Tengerúrnő és a Súlyomasszony jóindulatára támaszkodtak. Kalózok támadásakor karjuk erejére, eszük élességére és a hajó fürgeségére. Sajnos ezek az úthoz tartoznak, maga is úgy fél tucat matrózzal számolt veszteségként. A sors fintora, hogy utóbb másként lett. Mindazonáltal a veszélyek és az átélt szörnyűségek

ellenére a hajón tartózkodók morálját jónak lehetett nevezni, volt köztük olyan, aki már évek óta nem tudott egy éjszakát végigaludni, most mégis kipihenten ébredt minden reggel. Sejtette, hogy ennek köze van a többnyire kabinjába zárkózott fiatal lánynak, akit csak egyszer-kétszer sikerült vacsorára vendégül látnia, de Kесе intelme az volt, hogy inkább ne firtassa a dolgot. Toroni származású első tisztje babonásan hátra is köpött a téma zárásaként.

Lassú léptekkel cammogott közelebb az árbocnál zszugázókhoz, a tulajdonképpeni tisztikarhoz, akik komolykodó és hangos "Kapitány a hídon!" felkiáltással köszöntötték, majd az egész röhögésbe csapott át. Csapata hosszú évek alatt kovácsolódott, mára már a keménymagja inkább volt család számára.

- Kapitányom! Tán te is megpróbálsz a szerencsédet körünkben? Akinek nem oszt jó lapot a szerelem, az könnyebben zsebeli be a tétet. – vigyorgott sokat mondóan Hordó. – Amúgy is, nekem most jó a lapjárás, de Dzsennnek nem áll kézre a pakli, Kесе fapofáján viszont nem tudom magam kiismerni. – fordult hozzá a csapat nyurga félelf tagja.
- Talán majd máskor Hordó. Ti sem szeretnétek, ha a szerencsére bízna a zsoldotokat!
- Akkor hát mi járatban így éjközépkor? – érdeklődött komolyan Kесе, a sokat látott toroni származású tengerész.
- Egy gyors ellenőrzés, semmi több.
- Ha Te mondod. Tüzeshez is benézel?
- Úgy tervezem.
- Áh, kiszállok! – dobta be sértődötten kártyáit bal kezével Dzsenn. A kampós jobbjaival pedig megcsikorgatta az árbocot, ahogy nekitámaszkodva felállt. – Jó éjt! – sóhajtotta, ahogy a szállása felé indult.

Kolonc hosszan nézett utána. A *wier* zsoldosokkal való csetepaté sokukon meghagyta a nyomát. Az ilyen fajtát nem elég egyszer megölni, legalább még párszor oda kell sózni. A dzsad ezt felejtette el és a hibája miatt most nem csak az orra, de a jobbja is kampós volt. Ez nem igazán volt segítségére azokban a dolgokban, amikben eddig remekelt.

- Biztos nem állsz be? – nézett rá Hordó, kizökentve az eddigi merengéséből.
- Talán majd legközelebb.
- Ez esetben részemről zárjuk az estét. – jelentette be a toroni is.
- Ah, sebaj, legalább nem tudjátok azt mondani, hogy szándékosan nyerő szériában akartam kiszállni...
- Jó éjt fiúk!
- Jó éjt Kapitány!

A tat felé indult, magára hagyva a szedelődzködő társaságot. Hamar eljutott a kabinhoz ahová igyekezett és kopogás nélkül tolt be óvatosan az ajtót. Orrát megütötte az

ispotályszag, melyet a verejték, a vér és a különböző kencék szúrós szagának egyvelege alkotott. Tüzezt az ágyon találta, gyertyafény mellett éppen egy újabb hasztalan imát dünnyögött, amennyire törött állkapcsa engedte. Eltorzult arcán ugyanazt a csibészes mosolyt próbálta mímelni, mint mindig, de csak paródiáját tudta produkálni. Az aszisz viszonzta a gesztust és beljebb lépett. Tudta ettől többre nem fogja futni a paptól, a sérülés óta nem ment neki a beszéd és a járás, de így is örülhet az életének.

Az a viharos délután az Ő emlékezetébe is beleégett. *Hyon* városától nem messze hajóztak, igyekeztek a város tengervidékén kívül maradni, nem véletlenül hagyták ki a kikötőjét is. Egyrészt az utasuk kérésére kerültk a nagyobb városokat, másrészt a környék rossz híre miatt sem erősködtek. Gyanújuk pedig beigazolódni látszott, mikor fekete *galleon* vette őket üldözőbe, és hiába lökte őket a vihar szele, az ütemesen járó evezők, valamint a hajó elé kötött *Vaynak* leküzdhetetlen előnyt adott az utánuk kajtatóknak. Az egyetlen tény, ami mellettük állt az volt, hogy a támadók épségben akarták megszerezni a hajót, így nem kellett nagyobb rongálástól vagy tüztől tartaniuk, a *Csalfa Szerető* legénységének viszont nem voltak ilyen megkötései. Hamar előkerültek az olajos hordók és a tüzes nyílvesszők, így hiába öntötte magából az esőt a vihar a *galleon* lángra kapott, a tűzből menekülőket pedig nyílvégre kapták és hajót pedig ott rongálták ballista sorozatokkal ahol tudták. Szerencsájukra a vérszívók az óriást csak eszközként kapták, a szörnyeteget igába hajtó vajákos nem tartott velük. A hajó vészesen megdőlt mikor az egyedül maradt bestia végül felkapaszkodott az oldalán. Ekkor gondolt egy merészet Tüzes, aki maradék hatalmát felhasználva a Súlyomasszonyhoz szóló fohászba kezdett, ám az óriás vagy az őt vezérlő erő is kiszúrta ezt és felé lendült. Amint véget ért az ima, villámok csaptak a bestiába, mely eszeveszetten bömbölt miközben testét görcsök rázták, ám a megkezdett mozdulatát ez már nem akasztotta meg, parasztlengője a papot a tatfelépítmény falának röpítette. A megállított óriást nyílvesszők özöne és egy jól irányzott ballista lövedék terítette le, de ekkorra Koloncot az eső már a tatnál érte, tisztje összetört teste mellett. Még volt benne élet, de végtagjai lehetetlen szögekben álltak, füléből és orrából dőlt a vér, szája szélére véres hab gyűlt, ahogy beszélni próbált. A kapitány tudta, ezt Tüzes nem éli túl, így a szomorúság mellett hamar úrrá lett rajta a mérhetetlen düh, melynek épp irányt próbált keresni. *“Célzott támadás volt, valamit épségben akartak megszerezni. Nem egyszerű kalózok, jól képzett zsoldosok! Lishia!!!”* Elég volt körbepillantania rögtön megtalálta a lányt, aki már futólépésben közeledett, kezében egy veretes kis üvegcsével. Haragja rögtön elszállt, mert a hó hajú teremtés valami jóakarató istenség földre szállott küldöttjének rémlett, mosolya pedig reményt ígért. Gyakorlott mozdulattal bontotta meg a flaskát és hajolt mellé a haldoklóhoz: - Nyugodjon meg és ezt itassa meg vele! Minden pillanat számít!

Valóban, a főzet csodát tett, a biztos halálból rángatta vissza Tüzezt, de teljessé így sem tudta tenni. Annyira elég volt, hogy a Fátyolon innen maradjon, és az aszisz ne piszkálja kérdésekkel a megbízójukat. Túléltek, de épp csak annyian maradtak, hogy a hajót Erionig elvezessék.

Kopogás térítette vissza a jelenbe, ahogy a pap a figyelmét igyekezett magára irányítani.

- Elnézést, minden rendben, csak a gondolataim kalandoztak el. Pár nap és Városok Városába érünk, ahol ígérem, a lehető leggyorsabban megfelelő segítséget szerzünk neked és Dzsennek... – kezét a tisztje vállára tette, ezzel is nyomatékot adva az ígéretének.

“Ahol végre leadjuk ezt az átkozott melót és felvesszük az érte járó fizetséget.”

Árnyak között (3. hangulatkeltő)

Erion, egy névtelen raktárban, egy nappal az ünnep előtt

...nemsokára beér a hajó, az álmok megmutatták már közelségét, az Árnyékúrnő pedig számít ránk, evilági szolgálóira! – végignézett a lelkes amatőrökből álló csapaton, akik hetekkel korábban csupán *Noir* sokadik áfiumbarlangjának közösségét alkották. Egy ifjú papnő rajongása és lobogó hite viszont változtatott ezen. Amennyiben az előttük álló próbát kiállja, úgy lehet, viszi is valamire a kyr leányka.

Az egybehangzó éljenzés azonban elmaradt. Látszott, hogy elkél a további biztatás, főleg a sarokban fészengő Kliwert-nek. Az elmúlt pár napban nem volt a helyzet magaslatán. – Tekintsetek magatokra kiválasztottként! Szükség van rátok a Lishia és a vele lévő ajándék

biztonságos célba juttatásához, mert ellenségeink számosak, a felprédált hajó is ennek jele volt. Az előttetek álló éjszaka eseményei után nevetek nem merül feledésbe a hit újbóli felvirágoztatásával kapcsolatban! Az Úrnőért! – zárta ezzel a beszédét és ezt visszhangozta a terem is. Mivel az öreg Morris látta, hogy elérte a célját, ezért intett és eddigi ülőhelye, egy pár zsák szalmával kényelmesebbé tett láda felé indult.

Egy éve még badarságnak tartotta az egész megújulást, Istennője visszatérésében sem bízott, egy hosszú üldöztetésnek látta az életét, melynek majd az vet véget, ha elkapják. Szerencsére ez megváltozott mikor Gred unszolására *Lammoba* érkeztek és találkozhatott az Árnyékúrnő új kiválasztottjaival. Itt sem az *Első* bölcsessége, vagy a fiatal *Anyából* sugárzó hit győzte meg, hanem a *Gyermek* tekintete. A szemekben rejtő akarat és erő.

Ahogy leült és pipát gyújtani készült, még egyszer végignézett a készülődőkön. Többségük nagyravágyó kalandozó, akiket megrágott és kiköpött már egyszer a város, most pedig új

célt adtak az életüknek, bár a mámorban töltött órák és a köztük fedezetükként használt érmék hajkurászásának ördögi körénél bármi jobb lett volna nekik. Az öreg *árnyvadász* így is bánta, amit elhallgatott előlük, mert igaz ugyan, hogy az álmok alapján várta a hajót és a siker esetén tényleg beírhatják magukat a hit történetében, ám a sugallatok csak eddig a pontig voltak jól értelmezhetőek. Az éjszaka után a további történések homályosak voltak, vagy teljesen ködbe veszttek. Remélte nem lesz rá szükség, de szerencsére volt kit riasztania, ha valami mégis balul sülne el.

...

Erion, egy elfüggönyözött szobában, egy nappal az ünnep előtt

A lenyugvó nap fénye vörösben fűrésztötte az emeleti szobát, kaotikus motívumokkal hintve be a falakat ahol megtört az *abadamai* síküvegen és utat talált a behúzott függönyök közötti hézagokon. A teremben uralkodó félhomály elleni küzdelmében csupán pár falikaron nyugvó *ötödkori* kristály volt szövetségese, de együttesen is kevésnek bizonyultak. Nem csoda, hisz az iroda tulajdonosa akarta így, kissé színpadiassá téve beszédét, melyet éppen *alkalmazottaihoz* intézni szándékozott. Magas támlás *byzon* bőr foteljében ülve alakja árnyakba a burkolózott, csak gazdagon ékszerezett kezei látszottak a karfákon. Mellette tisztelettudóan állt *Vittadora*, jobb keze az alvilági ügyletekben. Méreteiben eltúlzott dolgozóasztala előtt egy kisebb, de étellel és itallal gazdagon megrakott asztalt ült körül *intézőinek* négy főt számláló csapata és serényen pusztította az elé rakott finomságokat. Válogatott szakemberek, akikkel nem szívesen futott volna össze az ember egy sikátorban. Jobbjának egy mozdulatára kettőt koppant a parkettán bizalmasának botja, mire a falatozás abbamaradt és csend lett.

- Örömmel látom, hogy fogatokra való volt az étek, amivel kedveskedtem. Megérdemlitek az eddigi jól végzett munkátokért és a holnapi feladat sikerére. Ehhez szeretném kiemelni Kaarnal hozzájárulását, mert ha Ő nincs a kiváló helyzettelismerésével, akkor most nem ülnénk itt. – az említett zálogos zavartan vigyorgott. – Más talán részeg nagyizolásnak fogta volna fel a túl nagy tétekkel fogadni akaró kalandozó kijelentéseit, ahogy mindenét pénzzé teszi, de Ő utána ment a dolognak.
- De egy csapat vagyunk, mi több egy kiváló csapat így több dicséretet is ki kell, osszak, például Ublukkának és Szabónak, akik az információk alapján fogást találtak a nyavalyás árnyékkufárok egyik szektásán. Nagyszerű ötlet volt keményebb cuccra szoktatni! – az említettek idegesen nevetgéltek. – Még jobb lett volna ellenőrizni az igazságtartalmát annak, amit egy szétcsúszott alak mond, nemde?
- Nem történt semmi helyrehozhatatlan Főnök... – kezdte volna a Szabóként nevezett egy sötét vigyor kíséretében.
- Ezért is vagytok még itt és nem máshol! Elnézem azt az apróságot, hogy lyukra futottatok és rossz legénység vére szárad a kezeteken. Azt, hogy az ostobaságotok miatt van felbolydulva a városi őrség. – pár szívdobbanásnyi hatásszünetet tartott,

hogy az elhangzottakat mindenki felfogja. – Helyes, akkor térjünk a tárgyra. A holnapi akciónál mindenkire számítok, gyorsnak kell lennünk és keménynek. A rajtaütés végére lehetőleg nem akarok túlélőket vagy ránk utaló nyomokat, világos? Úgyhogy menjen minden a terv szerint! Amint megvagytok, útra kell kelnetek az áruval. Addig itt előkészítünk mindent arra, hogy még útközben kipróbáljátok. Bármilyen gondunk akad, akkor váltunk a B tervre.

- Mi van, ha valaki mégis bekavar Főnök?
- Akkor kicsináljuk, mint eddig mindenkit, aki az utunkba került. – jött a hűvös válasz.

Közben egy halk kopogás után melyre engedélyadás volt a válasz, szőke félelf szolgáló lépett a terembe gyors mozdulatokkal szedve le az asztalt. Szemrevaló teremtés volt, lenge öltözékben és szemfülesek a fültövébe tetovált hűségbélyeget is kiszúrhatták. Amilyen hirtelen jött úgy távozott is, de látszott, még több ilyen körre lesz szüksége. Éhes férfitekintetek követték kifelé menet.

- Eszetekbe se jusson! Közel s távol ez az egyetlen szuke-toroni háziasítású konyha a Quiron-tól délre! Aki tönkre vágja a séf hangulatát egy ilyen ballépéssel és tönkreteszi Nekem a helyet az hamar a Nekropolisz lakóinak étlapján találja magát! – a kitörést követő hallgatás mindennél ékebben szólt az erőviszonyokról.